

Z právní praxe.

K článku »Je možný rekurs proti usnesení o přisouzení nákladů sporů, když žalobní žádost omezena byla za řízení první stolice na útraty sporu?«.

Správně už konstatovala redakční poznámka, že celá úvaha se týkala řízení před okresními soudy. Autor článku totiž ne zcela přesně a úplně citoval v odstavci II. právní věty plenárního usnesení z 20. května 1924, čís. pres. 298/24. Toto plen. usnesení vyslovilo dvě věty:

I. Byla-li žalobní žádost omezena za řízení v I. stolici na útraty sporu, jest o ní rozhodnouti usnesením.

II. Byla-li žalobní žádost omezena za pravidelného řízení před okresními soudy na útraty sporu, jest dále jednati podle předpisů pro řízení ve věcech nepatrných.

Věta II. týká se pouze řízení před okresními soudy, neboť pro řízení před krajským soudem neplatí předpisy o řízení bagatelním. Hledíc k citovanému plen. usnesení, možno na řečnickou otázku autorovu, položenou v nadpisu článku, odpověděti bez rozpaků, že rekurs v dané případnosti bude přípustný vždy. Plen. usnesení č. 298/24 otázku přípustnosti opravného prostředku vůbec neřeší, ale v důvodech nalezneme oporu pro tvrzení, že i proti usnesení o útratách, vydanému po omezení žalobní žádosti na útraty sporu v řízení před okresními soudy jest přípustný rekurs.

Citujeme doslovně z důvodů:

»Názor, že omezením požadavku žalobcova na útraty sporu stávají se tyto „hlavním nárokem“, nelze udržeti, jak bude ještě dále doličeno. Pravda jest jen, že v takovém případě stává se požadavek buď té nebo oné strany na náhradu nákladů sporu výhradním předmětem dalšího jednání a rozhodování. Ježto pak řádným opravným prostřed-

kem z usnesení jest rekurs, jest s hlediska názoru tuto hájeného lhostejno, zdali sporné řízení provádí se u sborového soudu nebo okresního soudu a u tohoto v řízení pravidelném či v řízení bagatelním (§§ 514, 517, č. 5, 528 c. ř. s.).«

Na jiném místě, právě v odst. II., když bylo doličeno, že řízení jest převéstí v řízení bagatelní, jakmile byla žalob. žádost omezena na útraty sporu:

»To možno připustiti tím spíše, že při rozhodnutí ve formě usnesení (odstavec I.) rekursní soud nemůže skutková zjištění prvního soudu učiněná volným hodnocením průvodů přezkoumati a jiným nahraditi, takže protokol o dalším ústním jednání u okresního soudu může se omeziti jen na údaje v § 451 c. ř. s. uvedené.«

Tolik plenární rozhodnutí. Soudíme z toho, že nejvyšší soud si byl plně vědom, že omezením formy rozhodování připustí možnost opravného prostředku, kterého by tu jinak nebylo, kdyby rozhodováno mělo býti rozsudkem, proti němuž ve věcech nepatrných dalšího opravného prostředku není.

Přes to krajské soudy odvolací odmítají rekursy do usnesení, jimiž bylo rozhodnuto o útratách po omezení žalobní žádosti na útraty sporu. Jedno odůvodnění citoval právě zmíněný článek. Kořen odůvodnění je ve větě, že ve věcech nepatrných je přesně rozeznávati rozhodnutí o útratách, která se vydávají jako konečná rozhodnutí po přezkoumání oprávněnosti žaloby a dále usnesení o útratách vydaná bez zřetele na věc hlavní z důvodů procesních. V prvním případě je prý opravný prostředek vyloučen, třebaž rozhodnutí bylo vydáno usnesením.

Podle našeho názoru schází ale právě právní norma, která by opravňovala k takovému dělení a stanovila nějaké dělidlo. Krajský soud

říká, že k tomu se dospělo výkladem výjimečného ustanovení § 517, č. 5 c. ř. s. Ale toto ustanovení jest tak strohé (ale i jasné), že sotva připustí nějaký takový, dalekosáhlejší výklad. Výraz »usnesení« v č. 5 § 517 c. ř. s. jest naprosto jednoznačný.

Pokud se týče onoho rozporu ve vyřizování stejnorodých případů, o němž krajský soud mluví, jest se mu těžko vyhnouti, když jest zákonem dán. Je anomalií samo ustanovení § 517, č. 5 c. ř. s., jestliže připouští rekurs proti pouhému usnesení útrátovému v bagatelních věcech, byť i samostatnému a zřetely procesními diktovanému, když není připuštěn jinak vůbec opravný prostředek proti rozsudku ve věci hlavní (případy zmatečnosti podle § 477, čís 1—7 c. ř. s. vyjímajíc).

I když by tedy byl výklad krajského soudu jako výklad »logický a systematický« přesný a správný, odporuje přece jasnému znění zákona, že do usnesení o útratách jest podle § 517, č. 5 c. ř. s. rekurs přípustný.

Neboť nejvyšší soud chtěl v plen. usnesení č. 298/34 zjednodušiti formu rozhodnutí a formu řízení (u okresních soudů) a tím i formu opravného prostředku, ale byl si vědom onoho zdánlivého rozporu, který vznikne v řízení u okres. soudu tím, že proti zjednodušené formě rozhodnutí bude dán opravný prostředek prostě proto, že zákon jej proti této formě rozhodnutí připouští.

Pro rozlišování rozhodnutí útrátových, vydávaných po přezkoumávání oprávněnosti žaloby a rozhodnutí vydaných bez zřetele na věc hlavní z důvodů procesních není opory v ustanovení § 517, č. 5 c. ř. s., ježto zákon neosvětlil blíže důvod preference útrátových usnesení a omezil se jen na označení zevnější formy rozhodnutí, totiž samostatného usnesení.

Josef Havelka.

Příznání k přímým daním

nutno podati na formuláři stanoveném ministerstvem financí (§ 307, odst. 1 zák. o př. d.). Příznání k dani čínzovní se podává zvláště vždy do 31. prosince kalendářního roku, příznání k dani důchodové (§ 307, odst. 3 zák. o př. d.) se podává

spolu s přiznáním k všeobecné dani výdělkové a k dani rentové vždy do 14. února berního roku (dřívější respirium 5 dnů § 309, odst. 4 zák. o př. d., o které se lhůta k přiznání samočinně prodlužovala, bylo, jak známo, odstraněno novelou č. 226/36).

Přiznání k dani důchodové samostatného podnikatele má vložky:

A: čistý příjem z pozemků a lesů;

B: čistý příjem z budov;

C: čistý příjem ze samostatných podniků a zaměstnání;

D: čistý příjem z pracovního (služebního) poměru hlavy rodiny (lékaři nemoc. pojišťoven a Léčeb. fondu, jakož i obchodní cestující, zástupci a jednatelé, totiž za podmínek § 47, odst. 1, č. 2 zák. o př. d., nepodléhají všeob. dani výdělkové, vložka C);

E: čistý příjem z kapitálu;

F: čistý příjem z jinakých pramenů.

Přiznání k dani důchodové je označeno jako »obal«. Vložky A, B, D, F jsou pouhým dokladem (podrobnější rozvedení právě tak jako opisy účtů) k přiznání k dani důchodové ve smyslu § 307, odst. 4 zák. o př. d., chybí-li, musí býti poplatník vyzván k jich předložení dle § 309, odst. 1 zák. o př. d. (»nepodá-li ve lhůtě jemu stanovené dokladů...«), pak teprve nastanou účinky kontumace. Naproti tomu vložky C a F jsou jednak doklady k přiznání k dani důchodové, jednak přiznáním k všeobecné dani výdělkové a rentové. Chybí-li, nastává pro všeob. daň výdělkovou a daň rentovou kontumace dle § 309 zák. o př. d. samočinně (»nepodá-li poplatník povinného přiznání do lhůty zákonné nebo jemu zvláště povolené«), pro příslušný základ daně důchodové opět jen za předpokladů platných pro »doklady«, totiž po předchozím vyzvání k dodatečnému předložení.

Srážkové položky přípustné u daní dle vložek A, B, C, E platí pro tyto daně i pro daň důchodovou (obal), ale uvádějí se jen ve vložkách A, B, C, E, neboť v »obalu« se uvádí čistý příjem z příslušných pramenů (tedy o srážkové položky již zkrácený). Naproti tomu jsou u daně důchodové přípustny ještě další srážky, a teprve tyto se uvádějí v »obalu« (resp. ve zvláštních přílohách k němu).

Začínáme tedy se srážkovými položkami v přiznání pracovati tak, že si všechny přípustné srážky sestavíme, přepisujeme je pak k jednotlivým pramenům důchodu (vložky A, B, C, D, E, F) a teprve ty, které po vyškrtání z budou, budou

ještě uplatněny na »obalu« (t. j. v příznání k dani důchodové), arci za předpokladů § 16 nař. 2 zák. o př. d.

Stejně jako příjmem u poplatníků, kteří nejsou povinni vésti řádné obchodní knihy, se rozumí jen příjem skutečně docílený v kalendářním roce, který je základem pro rok berní, tak také u těchto poplatníků lze uznati jen taková vydání za srážkové položky, která byla v kalendářním roce skutečně učiněna (Boh. 3776/27, 5274/30 a j.).

(Tím u těchto poplatníků odpadá vyzkazování pohledávek a uplatňování dubios a dluhů.)

A. Čistý příjem z pozemků a lesů.

a) Základem daně pozemkové není čistý příjem uvedený ve vložce A, nýbrž násobek katastrálního výtěžku (§ 103 zák. o př. d.). Vložka A není »příznání k dani pozemkové«, příznání k dani pozemkové se nepodává vůbec (§ 307, odst. 1 zák. o př. d.).

β) Vložka A je »dokladem« k příznání k dani důchodové. Přípustné srážky, které jest uvéstí ve vložce A, jsou:

1. Srážky uvedené v provád. nařízení č. 15/37 (dále označované jako PN) k § 8, odst. 1, č. 1, (9)-II,

2. srážky uvedené v PN u § 8, odst. 1, č. 2 (2).

Upozorniti je zejména na ustanovení PN u § 8, odst. 1, č. 1 (9)-II, č. 7 a 8 v důsledku změny nastalé novelisací § 17, č. 4 zák. o př. d.

B. Čistý příjem z budov.

a) Základem daně činžovní není vložka B, nýbrž zvláštní příznání, podané do 31. prosince kalendářního roku (§ 307 zák. o př. d.), u domovní daně třídní pak se vůbec příznání nepodává (§§ 163 a 164 zák. o př. d.).

β) Vložka B je tedy také pouhým »dokladem« k příznání k dani důchodové. Přípustné srážky, které jest uvéstí ve vložce B, jsou:

a) především srážky, které byly již nebo mohly být uplatněny v příznání k dani činžovní:

1. Částky placené v kalendářním roce (bez ohledu na to, za která léta byly předepsány) na obecní dávky a obecním dárkám podrobené platy (pokud jest povinen nésti je poplatník činžovní daně), na příklad (tedy s výhradou zavedení dalších takových dávek):

dávka z nájemného;

vodné; vodní činži; poplatek za vodoměr;

poplatek za užívání obecních stok;

poplatky z obchodních výkladů, za kropení a čištění ulic, za odvážení popele a smetí, za čištění stok a žump, za noční hlídku, za užívání uličního pozemku nebo chodníku jako světlíku nebo otvoru pro sklepy na uhlí a dříví, nájemné z nádob na smetí, vše to za předpokladu, že se tyto platy platí obci (§ 151 zák. o př. d.).

2. Náklady oprav domů za podmínek vl. nař. č. 1/1936, č. 1/1937 a 255/1937.

3. Po dobu platnosti zákonů o ochraně nájemníků mají nájemní objekty, které jsou pod ochranou, zvláštní výhody podle § 10, odst. 1 zák. č. 44/28 ve znění čl. I., § 2 nař. č. 259/35 a čl. I., § 2 zák. č. 66/36.

b) Dále jsou to srážky, které nebylo přípustno odečísti k příznání k dani činžovní:

4. udržovací náklady, uvedené v PN k § 9, odst. 1 (7) a), na př. osvětlení schodiště a chodbe, zřízení domovní přípojky k obecní kanalisaci, náklady na zřízení chodníku podle povinnosti poplatníkovy (Budw. 2007/04), náklady na domovní zařízení hygienické, plat kominíkoví, hlídači společnosti za noční hlídání, náklady s držením a pojištěním hlídačeho psa a dávka za něj, náklady spojené s čištěním žump neprováděným obcí, pojištění proti ohni a jiným škodám (povinné ručení při úrazech na chodnicích nebo schodištích);

5. náklady nucené správy, odměn správcí domu a domovníku ve smyslu PN k § 9, odst. 1 (7), f);

6. amortisace — PN k § 9, odst. 1 (7), b);

7. skutečně zapravená daň domovní s přírážkami [§ 15, č. 1, písm. e) zák. o př. d.], činžovní groš, vodné i z vlastního bytu, daně spotřební, daň z obratu [PN k § 15, č. 1, písm. e) zák. o př. d. (1)], příslušenství daní s přírážkami, jako úroky a poplatky z prodlení (nikoli pokuty!), bez ohledu, zda byly předepsány právě za období, v kterém byly zapraveny;

8. úroky z dluhů na domě zajištěných a z jiných břemen, jež se zakládají na zvláštních titulech právních, souvislých s domem.

Pokud jde o nájemní hodnotu, jest zdůrazniti ustanovení § 154 zák. o př. d. a PN k § 9, odst. 1 zák. o př. d. (8).

C. Čistý příjem z podniků.

Vložka C k příznání k dani důchodové jest současně příznáním k všeobecné dani výdělkové.

Srážky z příjmů, které jest uplatniti ve složce C, jsou:

1. Přírůstky na majetku nastalé změnami a přesuny majetkovými (§ 7, odst. 2, § 17, odst. 2 zák. o př. d.) jen v případě, že nejde o zřízení provedené v souvislosti s provozováním výdělečného podniku a zaměstnání (§ 7, odst. 4 zák. o př. d.); presumpce jsou stanoveny v § 7, odst. 5 zák. o př. d.; pokud jde o poplatníky, kteří nevedou obchodních knih, nebudou ovšem uváděti takové přesuny ani na straně příjmu, a pak odpadne nutnost uplatňovati (vyrovnávati) je jako srážku;

2. nájemné placené z objektů sloužících k provozování podniku;

3. náklady na udržování (nikoli však na první zařízení) úřadoven, kanceláří, ordinací atd., jakož i případně budov a jiných zařízení, sloužících výlučně k provozu podniku, zejména tedy výdaje na topení, osvětlování a udržování čistoty v provozovacích místnostech, výlohy přesídlení do jiné provozní místnosti v téže obci, a výlohy za opravu zařízení přeneseného z dřívější provozní místnosti, byť bylo i bez opravy dosud upotřebitelné [PN k § 15, č. 1, písm. a) (1)];

4. platy a služné spolupracovníků a zaměstnanců, jakož i příspěvky na nemocenském, úrazovém, starobním, invalidním, vdovském, sirotčím, pensijním a jiným započítávacím pokladnám a ústavům v rámci PN k § 10, odst. 1 (2h) placené na základě zákonné povinnosti, při čemž ovšem nemůže zaměstnavatel odečísti mimořádné dary a podobná bezplatná darování, vyplácená ve spojitosti se služebním poměrem, pokud tyto dary nepřesahují ročně 20.000.— Kč (§ 7, odst. 3 zák. o př. d.);

5. náklady na opatření materiálů, jichž je třeba k výkonu povolání a k provozování podniku, jakož i náklady na udržování a doplňování (nikoli však na první pořízení) potřebných prostředků, tedy časopisy, knihy, papíry a pod.;

6. telefon, náklady korespondence atd., dále výdaje na povozy (auto), kterých při výkonu povolání bylo užito, přiměřená část výdajů na noclehy a stravu poplatníka, o kterou byly tyto výdaje nutně zvýšeny výkonem jeho povolání mimo dům [PN k § 10, odst. 2 (15c)]. Doprava poplatníka z bytu do provozních místností nemůže býti odčítána; naproti tomu používal-li poplatník vozidla, jest odčitatelné i pojistné havarijní a odpovědnostní z vozidla placené, nájemné placené za garáž a amortisace vozu, tedy nejen provozní náklady, je-li vozidlo k výkonu povolání nutné;

7. přiměřená srážka za opotřebení zařízení a provozovacích prostředků, pokud k tomu nebylo přihlédáno již při výdajích a doplňování provozovacích prostředků. Základem pro výpočet odpisů i amortisaci podle § 15, č. 1, písm. b) jest hodnota pořizovací a nikoli hodnota valorisovaná (Boh. 8167/36, 7838/35). Mimořádné odpisy předpokládají podmínky § 10, odst. 2 a zák. č. 226 a vl. nař. č. 22/1937;

8. úroky z dluhů obchodních a úroky z prodlení;

9. nepřímé daně a dávky, které jest v provozování podniku zapravovati (zejména kolky, daň z obratu, daň z vozidel a pod.), jestliže byly zaplacený v kalendářním roce a skutečně také v tomto kalendářním roce byly splatny, ne tedy nedoplatky staré obrátové daně a pod. (Boh. 7222/34, 7811/35), ani daň zaplacená předem na povinnost splatnou v roce následujícím (nález n. s. s. z 22. ledna 1937, č. 10.159/37);

10. přímé daně s přírážkami a příslušenstvím (mimo daň důchodovou, daň z válečných zisků, daň válečnou a dávku z majetku a přírůstku na majetku) potud, pokud se přímo týkají provozování podniku a pokud byly skutečně zapraveny v kalendářním roce a súčtovány na příslušnou daň (§ 273 zák. o př. d.), při čemž nezáleží, zda jde o daň právě za příslušný berní rok neb o daň starší, t. j. dříve splatnou [nesmí ovšem jíti o všeobecnou daň výdělkovou na berní rok předcházející roku 1927, § 15, č. 1, lit. e) zák. o př. d.]. Odčitatelná jest za těchto podmínek i zaplacená mimořádná daň ze zisků (§ 15 zák. č. 247/1937).

D. Čistý příjem ze služebního poměru.

Vložka D jest poze »dokladem« k přiznání k daní důchodové, neboť služební požitky podléhají pouze důchodové dani. Ze samostatných podnikatelů přichází vložka D v úvahu zejména u lékářů. Srážeti se mohou »služební výdaje« (§ 11, odst. 2 zák. o př. d.), což jsou takové skutečné výdaje, které musí učiniti zaměstnanec na účet zaměstnavatele, aby mohl provésti úkoly zaměstnavatelem mu uložené (diety, nocležné, cestovné, stravné, cestovní paušály, poplatky za pochůzky, náhrady za přesídlení při přesazení, odškodné za činži, povozné, paušály kanceláře a paušály na úřední místnosti a pod.). Podrobně o nich viz v PN k § 11, odst. 2.

Budou otečteny částkou skutečně vynaloženou jen tehdy, převyžují-li paušál stanovený v § 15, č. 1, písm. d), jinak i když

nedosahují tohoto paušálu, má poplatník ze služebních požitků nárok sraziti si tento paušál 20%, 10%, resp. 5% ve smyslu § 15, čís. 1, lit. d) zák. o př. d.

Nezdaňují se však mimořádné dary a jiná podobná bezplatná věnování, vypláčená ve spojitosti se služebním poměrem, pokud nepřesahují ročně 20.000 Kč (§ 7, odst. 3 zák. o př. d.).

E. Čistý příjem z kapitálu.

Vložka E jest současně příznáním k dani rentové, neplatí-li se rentová daň srážkou.

Odčitatelnými položkami jsou břemena, zakládající se na soukromoprávním titulu, spojená s požitkem a požitkem zmenšující. Při pachtovním jsou to správní a udržovací výdaje, spojené s vydržováním propachtovaného předmětu, odpisy za znehodnocení zařízení a provozovacího materiálu, nastalé opotřebením, pokud jdou na vrub poplatníků (§ 178 zák. o př. d. a PN k němu).

U příjmů z cenných papírů nepřihlíží se ke snížení kursovní hodnoty, není-li obchod těmito cennými papíry předmětem podnikání (§ 12, odst. 3 zák. o př. d.).

F. Čistý příjem z jiných pramenů.

Pro vložku F není stanoven formulář a poplatník je povinen příznati příjmy z jiných pramenů individuálně, pokud jsou zdanitelný dani důchodovou. Spadají sem zejména spisovatelské honoráře, alimenty, spekulační zisky, výhry, jakož i funkční požitky a podobné náhrady, vypláčené ze státní pokladny, kromě funkčních požitků státních zaměstnanců (§ 13 a PN k němu).

O b a l :

Příznání k dani důchodové.

Důchodem rozumí se veškeré příjmy (§ 7 zák. o př. d.) v penězích nebo v peněžité hodnotě z pramenů uvedených sub A, B, C, D, E, F (§§ 8—13 zák. o př. d.).

Pokud nebyly srážky uplatněny v jednotlivých vložkách obalu, a pokud tedy o ně není snížen příjem z jednotlivých pramenů důchodu, mohou být uplatněny jako odčitatelné položky, o které má být zkrácen součet všech čistých příjmů, neboť teprve budou-li i tyto další srážky odečteny, bude zjištěn ryzí důchod podléhající důchodové dani. Další srážky jsou:

a) veškeré výdaje učiněné na dosažení, zabezpečení a udržení důchodu (ne pramenů důchodu). Jsou to tytéž položky, které byly již uvedeny shora sub C jako srážky

z příjmů ze samostatných podniků a zaměstnání, pokud již nebyly odečteny;

b) dále jsou to tyto srážky:

1. přímé daně s přírážkami (vyjímajíc daň důchodovou, daň z válečných zisků, daň válečnou a dávku z majetku a přírůstek na majetku), pokud byly skutečně zapraveny (§§ 273—275 zák. o př. d.), a jako takové výběrčím úřadem podle ustanovení § 273, odst. 3 zák. o př. d. súčtovány; v témže rozsahu i jiné veřejnoprávní daně a dávky přímo předpisované (na př. daň z obratu, konkurenční příspěvky atd.). Bude to zejména daň pozemková, domovní a výdělková, dávky autonomní, na př. činžovní groš, vodné i z vlastního bytu, daň z vozidel, cla, daň spotřební, daň z obratu, daň rentová, daň z vyššího služného, dávka z tantiem, vojenská taxa, též b r a n n ý p ř í s p ě v e k, nyní pak též příspěvek na obranu státu (§ 15 zák. čís. 247/1937). Dále příslušenství těchto daní. Odčitatelný nejsou veřejnoprávní dávky, placené při nabytí nebo zcizení majetkových předmětů, zakládání pramenů příjmových a jejich zlepšení nebo ze zisků nepodléhajících dani důchodové (kolky, taxy, poplatky, daň z přírůstku hodnoty, daň z obohacení, daň dědická a pod.). Přímé daně mohou být odečteny, byly-li v kalendářním roce 1. zapraveny a 2. súčtovány na daně splatné v tomto kalendářním roce neb před ním (omezení má jen zvláštní daň výdělková). Naproti tomu na př. daň z obratu je odčitatelná jen tehdy, když byla 1. zapravena, 2. v roce, v němž byla splatná a který je základem pro berní rok;

2. úroky z dluhů osobních i s úroky z prodlení a jinaká na zvláštních soukromoprávních titulech se zakládající a důchod trvale zmenšující břemena (trvalá břemena, výměnky). Předpokladem jest, že tu jest soukromoprávní titul (smlouva, smír a pod.), a že jest břemeno skutečně trvalé (nespadají sem tedy dobrovolné podpory ani plnění zákonných povinností alimentčních, neboť tu nejde o zvláštní právní titul soukromoprávní, ani obdbyté, zaplacené na místo původně převzaté trvalé povinnosti);

dále příspěvky, které poskytují pravidelně osoby povinné alimentací oprávněným, kteří nejsou příslušníky domácnosti (§ 15, odst. 2 zák. o př. d.); opakují-li se tyto příspěvky občas, i když ne pravidelně;

3. příspěvky nebo pojistné ve smyslu § 15, č. 3 zák. o př. d. buď do výše 2000 Kč, nebo neomezeně;

4. pojistné za všeliká pojištění proti věcným škodám a jiným majetkovým újmám, pokud nebyly již odečteny (pojištění proti ohni, vloupání, krádeži, ztrátám

bursovním, povinnému ručení, pojistné proti škodám týkajícím se předmětu osobní potřeby, šatstva, prádla, klenotů, nábytku, též osobního vozu nepoužívaného pro podnik a pod. [§ 15, č. 1, lit. c)];

5. životní pojištění ve smyslu § 15, č. 4 až do výše 4000 Kč.

Zmírnění německého transferového moratoria.

Jako u nás, bylo i v Německu v roce 1932 opět zavedeno řízené hospodářství devisové a brzy na to byly předpisy zostřeny, až došlo k t. zv. transferovému moratoriu. Je to zákaz placení do zahraničí pro určité platby. Moratorium se vztahovalo zejména na platby rázu finančního; nejprve pouze na kapitálové částky, později i na úroky a výtěžky z kapitálů. Dlužník platil v Německu, avšak zahraniční věřitel nemohl dostati peníze z Německa do zahraničí, nýbrž mohl jich jen používat, a to omezeně, v Německu. Podle způsobu tohoto omezení v dispozici rozeznávají se různé druhy vázaných marek («Sperrmark»), které se mohou zpeněžit v zahraničí s velkými ztrátami až 85%.

Nyní Německo pozvolna počíná likvidovati tento stav, pokud jde o úroky a podobné výnosy. Novou obchodně-politickou úmluvou československo-německou přistoupilo Československo do řady těch států, u kterých povoluje Německo výjimky z transferového moratoria. Poči-

naje dnem 1. ledna 1938 mohou českoslovenští státní příslušníci a státní občané jiní, pokud dlí v Československu od 1. VII. 1933, obě skupiny za předpokladu, že mají v Československu trvalé bydliště, převáděti do Československa z Německa úroky, dividendy, výnosy z nemovitostí atd., které vznikají po 1. lednu 1938, za těchto podmínek: mohou do Československa převáděti za devisový kurs: 2.5% z kapitálu u kuponů z cenných papírů pevně zúročitelných, 2% u úroků z pohledávek a u dividend, $\frac{3}{5}$ u nájemného a pachtovného, vzdají-li se nároku na zbytek (částky převyšující 2.5% u kuponů z cenných papírů pevně zúročitelných, a 2% u jiných úroků a u dividend, $\frac{2}{5}$ u nájemného a pachtovného). Další podmínkou je, že věřitel (vlastník) zdroje příjmu (domu, pohledávky atd.) má jej již od 1. července 1933 v držení nebo nabyt jej od československého příslušníka, kterému patřil zdroj již k tomuto dni.

Během tisku bylo opatření Národní banky československé o převodu platů mezi Československem a Německem s výjimkou platů za zboží vyhlášeno ve Sb. z. a n. vyhláškou ministerstva financí (91. ze dne 31. prosince 1937, č. 2 Sb. z. a n. ex 1938). V této vyhlášce jsou podrobně uvedeny jednotlivé platy, kterých se opatření týká.

Josef Brož.

Autoři článků v tomto čísle.

*Sekretář nejv. soudu Dr. František Bauer, okresní soudce v Lito-
měřicích Dr. Josef Havelka, přednosta okr. soudu ve Chvalšínách
Dr. Ladislav Hlavatý, advokát v Tachově Dr. František Oswald,
tajemník Svazu čsl. majitelů říšskoněm. nemovitostí v Praze Dr. Josef
Brož.*